

อนุชายาบรรณาการ (BL)

รวีวร เขียน

คำนำ

เรื่องอนุชายาบรรณาการ เป็นนิยายวาย

ชายรักชาย Boy Love / Yaoi

เรื่องนี้ไม่ได้อิงประวัติศาสตร์

ไม่มีตัวตนจริงของบุคคล

ไม่เน้นการใช้ราชาศัพท์ (จะใช้เฉพาะ

ฮ่องเต้และฮ่องเฮา)

อ่านเพื่อความเพลิดเพลินเท่านั้น

หวังว่าท่านผู้อ่านจะได้รับความสนุก

เพลิดเพลินจากการอ่านนะคะ

รวีวร

คำโปรย

จำวชิงเฟิงคือองค์ชายปลายแถวของ

แคว้นเป่ย์ ที่ถูกส่งมาเป็นเครื่อง

บรรณาการขึ้นหนึ่งแก่แคว้นหนาน

ถูกเหยียดหยามให้เป็นแค่อนุชา
ยา(ภรรยาน้อย)ของชินอ่องผู้ทรง
อำนาจ

แม้จะเป็นชายก็ยังไม่วายฤทธิรอน กลิ่น
แก้มต่าง ๆ นานา

เคราะห์ซ้ำกรรมชดยังถูกใส่ร้ายว่าคบชู้
ต้องโทษโบยยี่สิบไม้

และไม้ที่ยี่สิบนั้นผู้โบยจงใจฟาดใส่
ศีรษะของเขา

กะให้ถึงตาย!

อนุชายาบรรณาการ

บทที่ 1

“ข้าคือใคร?”

เป็นคำถามแรกของผู้เพ็งจะลืมตา
ขึ้นมาช้า ๆ ถามชายวัยสามสิบที่แต่ง
กายด้วยชุดโบราณสีครามเนื้อผ้าไม่ดี
นักแต่สะอาดสะอ้าน ที่คุกเข่าอยู่ตรง
หน้าอย่างสงสัย เพราะว่าในสมองนั้น
ว่างเปล่าไม่มีข้อมูลอะไรเลย

“แล้วเจ้าเป็นใคร?”

“องค์...เอ่อ...คุณชาย ท่านจำบ่าว
ไม่ได้หรือขอรับ?”

ร่างบนเตียงนอนเงียบงั้น นัยน์ตา
ว่างเปล่าและมึนงง

“คุณชาย ท่านอย่าทำให้บ่าวตกใจ
เยี่ยงนี้สิขอรับ”

ชายผู้เรียกตนเองว่าบ่าว มีสีหน้า
บิดเบี้ยว ดวงตาแดงระเรื่อวอมเป่ง
เพราะร้องไห้มาอย่างหนักอยู่แล้วกลายเป็นสีแสดกำ หยาตน้ำใสๆ สองสาย
ไหลรินลงมาอาบใบหน้าอีกครั้ง

“บ่าวขอโทษ...ขอโทษ...ที่ช่วยอะไร
คุณชายไม่ได้...ฮือออออๆๆ”

“ไม่ต้องร้องไห้...เจ้าเพียงแค่ช่วย
บอกข้ามาที่เจ้าชื่ออะไรแล้วข้าชื่อ
อะไร?”

เสียงแผ่วล้าของคุณชายดังขึ้นอีก
ครา แผ่วเบาราวกระซิบ

“บ่าวชื่อจางจงขอรับ” จางจงเอ่ย
เสียงเครือ “ส่วนคุณชายชื่อ จ้าวชิงเฟิง
เป็น...เอ่อ...เป็นอนุชายาของชินอ๋อง
ขอรับ”

“จ้าวชิงเฟิง” ร่างที่นอนตะแคง
อยู่บนเตียง เพราะนอนหงายไม่ได้ ด้วย
จะกระทบถูกบาดแผลที่แผ่นหลังซึ่งถูก

โบย พิมพ์เบาๆ ราวไม่คุ้นเคยกับชื่อ
ของตนเองนัก ก่อนจะส่งเสียงเบาๆ แผ่ว
ล้าว่า “น้ำ...ขอน้ำข้าหน่อย”

“ขอรับ...” จางจงรีบปาดน้ำตา
หลุดลุกขึ้นไปรินน้ำจากกาน้ำใส่ถ้วย
เคลือบ ยกมาใกล้ ถือถ้วยด้วยมือหนึ่ง
อีกมือหนึ่งยื่นมาช่วยประคองร่าง
คุณชายขึ้นมาเพื่อให้ดื่มน้ำได้ถนัด

คุณชายส่งเสียงครางเบาๆ อย่าง
เจ็บปวด เมื่อครู่ไม่ได้ขยับจึงรู้สึกเจ็บ
ร้าวไปทั่วร่างอย่างพอนทน แต่พอขยับ
เพียงเล็กน้อยก็รู้สึกปวดแปลบที่แผ่น
หลังจนแทบจะทนไม่ไหว ยิ่งกว่านั้นยัง
เจ็บที่ท้ายทอยมาก เขาพยายาม
กล้ำกลืนเสียงครวญคราง แล้วดื่มน้ำ
จากถ้วยเคลือบอย่างกระหายเพราะ
คอแห้งผากเป็นผง พอดื่มน้ำหมดถ้วย
เขาก็ขออีก จางจงไม่ขัดรีนน้ำถ้วยใหม่

มาให้อย่างไม่ชักช้า จนกระทั่งเขาขอ
เป็นถ้วยที่สี่

จางจงจึงแย้งว่า “คุณชายอย่า
ดื่มน้ำอีกเลยขอรับ เดี่ยวบ่าวจะนำ
ข้าวต้มมาให้ท่านรองท้องก่อนดีกว่า กิน
ข้าวแล้วจะได้ดื่มยา...เฮ้อออ” ปิดท้าย
ด้วยเสียงถอนหายใจยาว

“ข้าไม่กินข้าว...” จ้าวชิงเฟิงเอ่ย
อย่างเด็ดเดี่ยว

“ท่านไม่ได้กินอะไรมาสัปดาห์
แล้ว ท่านไม่หิวหรือ?”

“ข้ายังไม่อยากกินอะไร จนกว่า
ข้าจะรู้เรื่องที่เกิดกับข้าทั้งหมด” จ้าวชิง
เฟิงยื่นคำขาด

“คุณชายพูดเยี่ยงนี้ หมายความว่า...” จางจงมีสีหน้าตกใจและ
กระวนกระวาย “ท่านจำเหตุการณ์เมื่อ
สามวันก่อนไม่ได้หรือขอรับ?”

“ไม่ใช่”

สีหน้าจางงดีขึ้นเล็กน้อย ก่อน
จะขีดเผือดแทบเป็นกระดาษเมื่อได้ยิน
ประโยคต่อมา

“ไม่เพียงแค่วันก่อน จะสิบปี
ยี่สิบปีก่อนข้าก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น! และ
ข้าก็เจ็บหัวมาก!!”

เพลิง !

ถ้วยที่จางงยังถืออยู่ในมือหล่น
แตกกระจาย นัยน์ตาแดงก่ำฉายแวว
เคียดแค้น เขาพึมพำกับตัวเอง...นั่ง
หญิงใจดำอำมหิตจงใจใช้ให้คนที่
ศิระของคุณชาย!

“จริงๆนะจางง ข้าอยากรู้เรื่อง
ราวของข้าเอง...เจ้าช่วยเล่าให้ข้าฟัง
อย่างละเอียดทีเถอะ” น้ำเสียงคุณชาย
อ้อนวอน

จางงพยักหน้า “ได้ๆ...ข้าจะ
เล่า...”

*

*

จ้าวชิงเฟิงจึงได้รู้ว่า...ตนเองเป็น
โอรสที่เกิดจากสนมหญิงสนมต่ำต้อย
นางหนึ่ง พออายุเจ็ดขวบมารดาก็สิ้น
ชีวิต จางจงซึ่งเวลานั้นอายุยี่สิบเป็นชั้น
ที่เล็กๆ ที่ดูแลมารดาของตนจึงได้ดูแล
ตนต่อมา ฮ่องเต้แคว้นเป่ย์ที่เป็นพระ
บิดาของตนก็ไม่ได้สนใจใยดีอะไรตน
ตนจึงเติบโตมาอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว
แต่ก็ยังหนีไม่พ้นเคราะห์กรรมเพราะ
แคว้นเป่ย์ทำสงครามกับแคว้นหนาน
เพื่อเป็นการขอพักรบชั่วคราว แคว้น
เป่ย์จึงส่งบรรณาการมาให้แคว้นหนาน
และตนที่มีอายุเพียงสิบสี่ก็กลายเป็น
ของบรรณาการชิ้นหนึ่ง ซึ่งฮ่องเต้แคว้น
หนานยกให้แก่พระอนุชา(น้องชาย)ชิน
อ๋องหลี่เจิงเป็นอนุชายา(ภรรยาน้อย)

แต่ตนไม่เคยพบหน้าค่าตาทั้งสองได้
แคว้นหนานและชินอ่องเลยแม้สักครั้ง
จ้าวชิงเฟิงถูกจัดให้อยู่ที่เรือน
เล็กท้ายจวน พร้อมกับจางจงและซุนฮั่ว
ซิวฮั่วสองนางกำนัลที่ติดตามมาจาก
แคว้นเป่ย์ ทั้งสองสาวอายุเท่ากันกับ
จ้าวชิงเฟิง พอมาอยู่ที่จวนนี้ตำแหน่ง
องค์ชายก็ลดลงเหลือแค่คุณชาย
ตำแหน่งชั้นที่และนางกำนัลก็ลดเหลือ
เพียงบ่าวไพร่สาวใช้

คุณชายอยู่ที่เรือนเล็กชอมช่อนี้
มาสามปี เป็นสามปีที่ลำบากยากแค้น
ยิ่ง อาหารพอประทังชีวิตหยาบๆ เสื้อผ้า
อาภรณ์เครื่องใช้ล้วนคุณภาพต่ำ และ
อยู่อย่างคนถูกกักบริเวณ

จ้าวชิงเฟิงใช้ชีวิตให้ผ่านไป
แต่ละวันอย่างซังกะตาย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ
ใคร

แต่...ไม่ใช่ว่าคนอื่นจะไม่มายุ่ง
เกี่ยวกับเขา

เมื่อสามวันก่อน...พระชายาตู้
หวางเฟยนามตู้จินเหลียนมีคำสั่งเรียก
จ้าวชิงเฟิงไปพบที่ตำหนักของพระชายา
พร้อมแจ้งข้อหาว่าคุณชายเป็นชู้กับซุน
ฮั่ว โดยมีพยานคือซิวฮั่ว

ซุนฮั่วถูกโบยจนตาย!

คุณชายถูกโบยยี่สิบไม้...และไม้
ที่ยี่สิบก็ฟาดใส่ท้ายทอยของคุณชาย
เต็มแรงเหมือนต้องการจะเอาชีวิต...จาง
จงเห็นกับตา แต่เขาไม่สามารถปกป้อง
อะไรคุณชายได้ เพราะเขาถูกบ่าวชาย
ร่างกำยำสามคนจับเอาไว้แน่นให้
คุกเข่าดูอยู่ข้างๆ มีผ้าอุดปาก และถูก
มัดเอาไว้แน่นหนา

นับจากนั้นซิวฮั่วก็หายไป

*

“คุณชายหมดสติไปสามวัน
เต็มๆ เพิ่งฟื้นเมื่อสักครู่นี้เองขอรับ”

“มิน่า...” ถึงเจ็บระบบไปทั้ง
ตัวอย่างนี้ “ว่าแต่...ข้าเป็นชู้กับขุนฮั่ว
จริงหรือไม่?”

“เรื่องนี้...” จางจงเองก็ตอบไม่
ได้ “คงมีแต่คุณชายกับขุนฮั่วเท่านั้นที่
จะตอบได้ แต่ทว่าเวลานี้ขุนฮั่วก็ตายไป
แล้ว แล้วท่านเองก็จำอะไรไม่ได้”

“ยังมีอีกคน” คุณชายเอ่ยลอยๆ
“ใครหรือ?”

“ชีวฮั่ว” คุณชายสีหน้าครุ่นคิด
“นางน่าสงสัสมาก นางเป็นพยานเรื่องนี้
เพื่ออะไร?”

“อืม” จางจงพยักหน้าเห็นพ้อง
“แต่นางหายไประหวัดแล้วก็ไม่รู้”

“คนทั้งคนคงไม่สลายกลายเป็น
อากาศธาตุไปได้หรอก” คุณชายเอ่ย

อย่างมั่นใจ ก่อนจะยิ้มแห้งๆ “ข้าหิว
แล้ว”

“โปรดรอสักครู...บ่าวจะรีบไป
ยกสำรับอาหารมาเดี๋ยวนี้” ว่าแล้วจาง
จงก็รีบเก็บเศษถ้วยเคลือบที่แตกอยู่บน
พื้น ก่อนจะรีบออกจากห้องไป

ไม่นานเขาก็ยกสำรับกลับมาวาง
บนโต๊ะที่มีอยู่เพียงตัวเดียวของห้อง
แล้วมาช่วยประคองคนชายไปนั่งที่เก้าอี้

อาหารสำรับนั้นมีเพียงข้าวต้ม
หนึ่งชาม กับผักที่หน้าตาเหมือนผัก
ลวกจานหนึ่ง...แต่เพราะความหิว เขา
จึงกินอย่างไม่เกี่ยงงอน

ทว่าเพิ่งกินไปได้เพียงแค่ว่า
เดียว บ่าวจากตำหนักใหญ่ก็มา
ถ่ายทอดคำสั่ง

“ท่านต้องมีคำสั่งให้จ้าวอี
เหนียง(อีเหนียง=คำเรียกอนุภรรยา
จ้าว=แซ่)ไปที่ตำหนักใหญ่เดี๋ยวนี้”

“รอสักครู่...ขอเวลาให้ข้าแต่ง
กายให้เรียบร้อยก่อน” จ้าวชิงเฟิงเอ่ย
“รอ เธอ อะไรกัน ท่านต้องสั่งให้
ไปเดี๋ยวนี้ ก็ต้องไปเดี๋ยวนี้” เสียงบ่าว
ชายคนนั้นขุ่นเคียวไม่มีความเกรงใจ
แม้แต่่น้อยนิด แถมชักสีหน้าบึ้งตึง “รีบ
ตามข้ามา”

จางจงรีบคว้าเสื้อตัวนอกมาคลุม
ให้แก่จ้าวชิงเฟิง แล้วประคองคุณชาย
ติดตามบ่าวคนนั้นไป

*

*

ตำหนักใหญ่โอ่อ่าโอฬารงดงาม
สมฐานะชินอ่อง เรือนท่ายจวนที่จ้าวชิง
เฟิงอาศัยอยู่เทียบไม่ติดแม้แต่ซี่ฝุ่น เขา
ไม่ได้เปรียบเทียบกับที่อยู่ที่เขาเคยอยู่ที่
แคว้นเป่ย์ เนื่องจากเขาจำไม่ได้แล้ว
แต่ก็คิดว่าคงไม่งดงามเท่านี้ ก็เขาเป็น

โอรสที่เกิดจากนางสนมชั้นปลายแถว
เข้าพระบิดายังไม่ใส่ใจอีก นอกจากใช้
เป็นของบรรณาการครั้งเดียวทิ้งเท่านั้น

จางจงปกครองเขาเดินตามบ่าว
คนนั้นเข้าไปยังห้องโถงรับรองที่พื้นปู
ด้วยหยกขาวสะอาดหรูหรา ส่วนการตก
แต่งอื่นๆ เขาไม่ได้เงยหน้าดู เพราะรู้ดี
ว่าตนมีฐานะไม่ได้ดีไปกว่าบ่าวทาสคน
หนึ่ง จึงต้องสงบเสงี่ยมเจียมตัว อีก
อย่างเขารู้สึกมีหน้าพวดหัวจนไม่อยาก
จะสนใจอะไรมากนัก

พอบ่าวที่นำหน้าหยุดเดิน จางจง
ก็หยุดเดินคุณชายจึงพลอยหยุดเดิน
ตาม

“คารวะท่านอ๋อง” บ่าวคนนั้น
หมอบลงโขกศีรษะ

จางจงกำลังจะปกครองคุณชาย
ให้หมอบลงคารวะตามบ่าวคนนั้น จ้าว
ชิงเฟิงก็หัน้ามืดทรวดฮวบลงกองกับพื้น

โดยมีจางจิงโอบประคองศีรษะของเขา
เอาไว้ไม่ให้กระแทกพื้น และเปลือร้อง
ลั่นด้วยความตกใจ

“คุณชาย คุณชาย...”

“เขาเป็นอะไรไป?”

เสียงทุ้มมีอำนาจดังจากผู้ที่นั่ง
อยู่ในตำแหน่งประธาน เขาคนนั้นสวม
ใส่อาภรณ์หรรหาสีกรมท่าที่ปักลวดลาย
ด้วยด้ายทองคำ คิ้วเข้มตาคม เครื่อง
หน้าสมส่วนงดงามสง่า รูปร่างสูงใหญ่
แข็งแกร่ง ดูเปี่ยมอำนาจบารมี ที่ทำสบ
เยือกเย็น

“เรียนท่านอ๋อง...คุณชายไม่
สบายขอรับ” จางจิงตอบ

“ป่วยเป็นอะไร?”

“บาดเจ็บขอรับ”

“ตกลง...ป่วยหรือบาดเจ็บ?”

ดวงตาคมเจือแววดุ

“คะ...คือ...”

จางจิงอีกอักพูดไม่ออก เพราะ
เกรงว่าถ้าพูดอะไรออกไปอาจจะทำให้
คุณชายเดือดร้อนยิ่งกว่าเก่า

“มีอะไร พูดออกมาให้หมด และ
พูดแต่ความจริง!”

เสียงเข้มงวดของท่านอ๋องทำให้
จางจิงจำใจเล่าเหตุการณ์เมื่อสามวัน
ก่อนออกมา พร้อมกันนั้นก็คอยสังเกต
สีหน้าของท่านอ๋อง

แต่ท่านอ๋องไม่แสดงสีหน้าอะไร
เพียงรับฟังเฉยๆเท่านั้น ก่อนจะถามว่า

“เจ้าไม่ได้ตามหมอมาดูอาการ
เขาหรือ?”

“บ่าว...เอ่อ...ไม่กล้าขอรับ”

จางจิงเอ่ยอย่างลำบากใจ ด้วย
ฐานะของคุณชายบวกกับข้อกล่าวหาที่
ร้ายแรงเช่นนั้น แม้ในจวนจะมีท่านหมอ
อยู่ประจำ แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะไป
เชิญมาตรวจดูอาการของคุณชาย บ่าวผู้

ข้อสัตย์ได้แต่ภาวนาในใจให้ท่านอ่อง
เมตตาออกคำสั่งให้ตนไปเชิญหมอมาคู
คุณชาย เพราะเวลานี้ตัวคุณชายร้อนรุ่ม
ด้วยพิษไข้ แต่ท่านอ่องก็ยังคงนิ่งเฉย
จางจลอบถอนหายใจ เอามือลูบ
เส้นผมที่ระดวงหน้าในอ้อมแขนตัดใบหู
เผยดวงหน้าซีดซีขาวของคุณชายให้
ท่านอ่องเห็นเผื่อว่าจะได้รับความสงสาร
บ้าง

ทันทีที่เห็นดวงหน้าของจ้าวชิง
เฟิงซัด ปากได้รูปของท่านอ่องก็กระตุก
เบาๆ เขาเพ่งมองไฟแดงเม็ดเล็กๆที่ได้
หางตาซ้ายของคุณชาย และเพื่อให้เห็น
ชัดเจนยิ่งขึ้นก็ถึงกับลุกจากเก้าอี้เดินเข้า
มาใกล้

ใช่คนผู้นี้!

ใช่ดวงหน้านี้!!

ซินอ่องหลี่เฉิงยังจำได้ดี...เมื่อ
ห้าปีก่อนเขาลอบเข้าไปสืบความลับใน

พระราชวังของแคว้นเป่ย์ แล้วพลาดทำ
ได้รับบาดเจ็บหลบหนีไปยังท้ายวัง เขา
พบกับเด็กหนุ่มอายุราวสิบสองคนหนึ่ง
แต่งกายเรียบร้อย หน้าตาสะสวย ยังมี
ไฟแดงเม็ดเล็กๆอยู่ใต้หางตาซ้าย ยิ่งส่ง
เสริมให้ดวงตาหงส์คู่งามดูมีเสน่ห์น่ารัก
มากยิ่งขึ้น...เป็นดวงตาที่น่าหลงใหลยิ่ง
นัก!

เด็กหนุ่มไม่ได้พูดอะไร เพียงชี้
ขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ เขาก็รีบทะยาน
กายขึ้นซ่อนตัวบนนั้น

ทหารกลุ่มหนึ่งตามมาถึงใน
จิตใจเดียว พวกincarวะเด็กชายและ
ถาม

“องค์ชาย ท่านเห็นคนร้ายหนี
มาทางนี้หรือไม่ขอรับ?”

เด็กหนุ่มเพียงส่ายหน้า
กลุ่มทหารกลุ่มนั้นก็พากันแยก
ย้ายไปค้นหาที่อื่นต่อ

เด็กหนุ่มเหลียวหน้ามามองที่ที่
เขาซ่อนตัวอยู่ทีหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไป
แล้วเดินจากไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เมื่อครึ่งปีก่อนที่เขานำทัพแคว้น
หนานโจมตีจนแคว้นเป่ย์ฟ่ายแพ้ เขา
พยายามมองหาเจ้าของไฟแดงเม็ดเล็กที่
ได้หางตาซ้ายในหมู่ราชวงศ์อายุราวสิบ
หกสิบเจ็ด

แต่หาอย่างไรก็ไม่พบ
ไม่คิดว่าคนที่เขาตามหาจะอยู่
ในजनของเขา

“เจ้าอ๋มเขามาที่ห้องข้าง” ท่าน
อ๋องสั่งจางจง ก่อนจะเดินนำไปยังห้อง
ข้าง ซึ่งเป็นห้องที่มีไว้สำหรับสาวใช้
ส่วนตัว(นางบำเรอ) แต่ถึงแม้ชินอ๋องจะ
ไม่มีสาวใช้ส่วนตัว ทว่าห้องหับก็ยังคง
เก็บกวาดสะอาดสะอ้านเรียบร้อยอยู่
เสมอ จางจงรีบทำตามอ๋มร่างบอบบาง

ของคุณชายตามท่านอ่องไป และวางลง
ที่เตียงนอนของห้องข้างอย่างเบาเมื่อ

“เจ้าไปตามหมอมาเดี๋ยวนี้”

ท่านอ่องสั่งบ่าวรับใช้คนหนึ่ง

“ขอรับ” บ่าวรับใช้รับปฏิบัติ

ตามคำสั่ง

ไม่นาน...ท่านหมอ้วยกลางคนก็
มาถึง และทำการตรวจร่างกายของ
คุณชายทันที

พอท่านหมอตรวจเสร็จ ท่านอ่อง
ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างโต๊ะห่างจากเตียง
นอนไม่มากนักก็ถามขึ้นทันทีว่า

“อาการเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ร่างกายขาดอาหาร บาดแผล
ระบบจนเป็นไข้ บาดแผลที่หลังแม้ระบบ
มาก แต่รักษาไม่ยาก ทว่าที่ท้ายทอยนั้น
อันตรายยิ่งนัก”

“อันตรายแค่ไหน?” ท่านอ่อง

ถาม